

Bandet Ekkolodd debuterer på plate

LILLEHAMMER: 22. mars slipper Ekkolodd sin debutplate. I bandet spiller blant andre lillehamringen Daniel Reichelt (klaver).

Også Kim Morgan Morken er med; han synger på Fåvang-dialekt.

Tittelen er «Det bruse forbi me». Utgivelsen kommer ikke å vanlig CD, derimot på vinyl. I tillegg vil den omsettes som digital utgivelse.

I to år har musikerne jobbet med å finpusse det som nå er resultatet. Bandet mener de er i ferd med å lande sitt musikalske uttrykk.

Ekkolodd var i finale i årets Urørt med singelen «Perler», og ble booket til by:Larm i februar.

Sjøl definerer bandet musikken sin som «drømmepop», inspirert av post-rock og jazz.

PLATEDEBUTERER: Bandet Ekkolodd på vinyl 22. mars.

IFPI samtd med NRK om musikkvideo

OSLO: Etter å ha stått utan avtale om bruk av musikkvideoar og musikk på TV, har NRK og plateselskapsorganisasjonen IFPI endeleg komme til semje.

Den nye avtalen gjeld fram til 2015 og gir NRK rett til å bruke musikk frå norske og internasjonale plateselskap i alle kanalar, opplyser partane i ei pressemelding.

– NRK ser fram til igjen å kunne velje artistar fritt til våre produksjonar, seier musikkrettsjef Per Ole Hagen i NRK. Også motparten er glad for at dei no har vorte einige.

– Etter forhandlingar gjennom lang tid er det godt å ha landa ein avtale som både plateselskap, artistar og NRK kan leve godt med, seier Marte Thorsby i IFPI. Avtalen om netradio er forlenga. (©NPK)

Kanskje ikke årets, men ...

CD

PALMA VIOLETS
180
Rough Trade
Anmeldt av
Halgrim Øistad

Det er noe eget ved det når et ferskt band kaster seg utpå og oppdager verden. Nå er det Palma Violets' tur.

Fra Lambeth, London, startet for halvannet år siden. Genierklært i britisk musikkpresse etter første-singelen «Best of Friends», som også åpner debutalbumet «180». Indierockens redningsmenn etc.

Vi har hørt det før. Vi har jo hatt The Strokes, The Arctic Monkeys, The Libertines, The Vaccines osv. Men i likhet med de nevnte har også Palma Violets noe å fare med utover hypen.

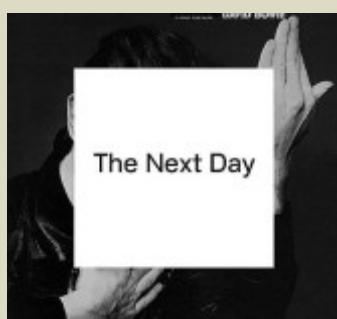
Det er ingen sak å høre at de ikke har funnet opp alt selv. De låner fritt fra (garasje)rockens historie, har satt til litt psykedelia og rørt sammen et album.

Men energien er deres egen. Lydbildet der orgel ligger nesten like langt framme som strømførende gitar, bidrar også til å gi dem et visst særpreg.

«180» starter nok på topp med «Best of Friends». Videre er låtmaterialet noe ujevnt. Men det er friskt utført.

Inntil videre er dette lyden av 2013.

Når Bowie er 66

CD

DAVID BOWIE
The Next Day
Columbia
Anmeldt av
Halgrim Øistad

David Bowie har alltid hatt det med å gjenskape seg selv. Nå også – da ingen lenger ventet det.

Here I am/ not quite dying, synger han i tittellåten. Ti år etter forrige album, etter rykter om alvorlig sykdom og det ene med andre, var han plutselig tilbake med et helt nytt studioalbum, nummer 24 i rekken.

Bak seg har han den kanskje mest bemerkelsesverdige karrieren noen britisk soloartist har hatt. Derfor tar han en stygg risk med å komme tilbake nå med nytt stoff, som 66-åring, etter så mange år ute av bildet.

VOKSEN ARTIST: I likhet med Wenche Myhre er David Bowie 66 år. Men der stopper likheten.

Bowie gjør ikke skam på eget renommé. Han er ikke nyskapsende som i Ziggy-perioden på tidlig '70-tall eller i den vakkerdystre Berlin-epoken noe senere. Men han er gjenkjennelig Bowie.

Den nye plata lener seg betydelig mot Berlin-tida – med en snedig gjenbruk av coverfotoet fra mesterverket «Heroes». Singellåten «Where are we now» er

også full av Berlin-referanser.

Men «The Next Day» er mer åpen og tilgjengelig, dyster på en varmere måte. Den er en bra oppfølger til tre solide, men ganske ignorerte album som Bowie leverte rundt årtusenskiftet.

Og litt morsomt er det med kantete «Dirty boys», som nesten kunne vært fra repertoaret til Kaizers ...

«The Next Day» er mer åpen og tilgjengelig, dyster på en varmere måte.

Gode tekster, men enstonig

CD

CHARLOTTE AUDESTAD
På feil si' av vei'n
Hamstrings Records
Anmeldt av
Per Ivar Henriksbø

Hun skriver gode tekster, Charlotte Audestad. Men uttrykket blir noe enstonig. Jeg håper hun i fortsettelsen våger å utfordre seg selv hakket mer.

En skal ikke legge lista urettferdig høyt for en ambisiøs debutant. Den unge sangeren og artisten fra Hitra på den sørtrønderske kysten, forteller at hun har noe å fare med. Gledelig at skrivearbeidet har resultert i lyrikk fri for klisjeer og banaliteter. Hun skriver på egen dialekt og tar opp mangt og meget, det triste og det muntre, fra hverdagslivet. Uten å være pompøs. Heller ikke dynker hun de instrumentale arrangementene i overdådig staffasje. Sjangeren er viseballader. Kompet er nøkternt, og dermed får tekstene den framhevede plassen de skal ha. Jeg pleier å si at hvis vi ikke oppfatter ordene som synges, er det egentlig ingen vits i tekstene. Gledelig derfor at Audestad har noe å fare med; hun viser at hun har lyst at publikum skal få med seg det hun forteller. Lovende!

Spennende, men krevende Valen, Egge og Hvoslef

CD

VALEN TRIO
Valen-Egge-Hvoslef
LAWO Classics
Anmeldt av
Per Ivar Henriksbø

Musikken på dette albumet utfordrer lytterne.

Det er nemlig ikke akkurat enkle og ukompliserte toner og arrangementer for øret, som presenteres. Fiolinisten Rocardo Odriozola, cellisten John Ehde og pianisten Einar Røttingen, som utgjør Valen Trio, har tatt for seg komposisjoner av Fartein Valen (1887-1952), Klaus Egge (1906-1979) og nålevende Ketil Hvoslef (født 1939).

Sistnevnte er menyens forrett,

et spesialskrevet stykke for nettopp Valen Trio. Fartein Valens egen «Trio, opus 5» er hovedretten, og Klaus Egges «Trio, opus 14» kan sies å være både dessert og kaffe avec.

Når man hører verkene av de tre nevnte komponistene, og kanskje ikke har hørt komposisjonene før, kan man nesten tro at de er skrevet av én og samme person. Selv følte

jeg i alle fall at likheten i uttrykket er langt større enn forskjellen, ikke minst hva gjelder temperatur og dristighet. Vi snakker her ikke som symfoniske uttrykk; det melodiose er ikke det øret oppfatter først. Jeg anbefaler derfor publikum på tilnærme seg denne platen først og fremst med nysgjerrighet og for all del med åpent sinn, litt av samme tilnærming som til impro-toner.